

medvirken efter retsplejelovens regler herom. I disse tilfælde bør fordringshaveren derfor ikke tvinges til at anlægge retssag for at afbryde forældelsesfristen.

Udvalget foreslår på denne baggrund en generel regel om en vis udskydelse af forældelsesfristens udløb i tilfælde, hvor der inden forældelsesfristens udløb efter retsplejelovens regler eller med hjemmel i parternes aftale er fremsat begæring eller indgået aftale om afholdelse af syn og skøn uden for rets- eller voldgiftssag vedrørende forhold af betydning for fordringens eksistens eller størrelse.

Fristen for efterfølgende sagsanlæg foreslår udvalget fastsat til 1 år ligesom for de øvrige tillægsfrister. Fristen bør ifølge udvalget regnes fra skønsforretningens afslutning.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VIII, afsnit 6.3.2.5.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 21, stk. 4, og bemærkningerne hertil.

3.3.2.6. *Indledning af forhandlinger om fordringen*

Udvalget har overvejet, i hvilket omfang påbegyndelse af forligsforhandlinger og iværksættelse af alternativ konfliktløsning (mediation mv.) bør medføre suspension eller udskydelse af forældelsesfristens udløb. For så vidt angår alternative konfliktløsningsmetoder drejer det sig alene om forligsmægling uden for området for retsmægling og private klage- og ankenævn, idet de nævnte tilfælde i givet fald vil være omfattet af øvrige foreslåede regler om egentlig og foreløbig afbrydelse.

For at tillægge iværksættelse af forhandlinger mellem parterne fristudskydende virkning taler efter udvalgets opfattelse de samme hensyn, som gør sig gældende for så vidt angår fristudskydelse ved indbringelse for administrative myndigheder og for private klage- og ankenævn. Det drejer sig navnlig om, at kreditor ikke bør være nødsaget til at anlægge retssag under forhandlingerne alene med det formål at afbryde forældelsesfristen.

Udvalget finder, at en generel regel herom – dvs. en regel omfattende såvel alle former for alternativ konfliktløsning som almindelige forligsforhandlinger – vil være det mest hensigtsmæssige, idet det vil kunne skabe afgrænsningsvanskeligheder, hvis afbrydelsesvirkning kun er knyttet til visse konfliktløsningsmetoder. Ved også at lade almindelige forligsforhandlinger være omfattet undgås eventuelle afgrænsningsvanskeligheder i forhold til forligsmægling osv. Udvalget

har anført, at forslaget om en generel regel desuden vil dække alle dele af EU-Kommissionens forslag af 22. oktober 2004 til et direktiv om bl.a. alternativ konfliktløsning (KOM(2004) 718 endelig).

Ved en regel, som også omfatter fristafbrydelse ved påbegyndelse af forligsforhandlinger, kan der konkret opstå spørgsmål om, hvornår der overhovedet er tale om forligsforhandlinger, og hvornår forhandlingerne må anses for afsluttet.

Udvalget har imidlertid anført, at samme tvivlsspørgsmål også kan opstå i dag, når en fordringshaver påberåber sig, at forældelsen har været suspenderet under forhandlinger med skyldneren.

I retspraksis har det navnlig givet anledning til tvivl, hvor lang tid kreditor har til at forfølge sit krav, efter at de forhandlinger, der begrundede udskydelsen af forældelsesfristens udløb, er ophørt.

Udvalget finder på denne baggrund, at der bør indføres en generel lovregel om, at indledning af forhandlinger udskyder forældelsesfristens udløb i en nærmere bestemt periode efter forhandlingernes afslutning.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvilken frist der bør gælde, finder udvalget det mest hensigtsmæssigt at anvende en frist af samme længde som den frist, der foreslås i tilfælde, hvor en sag indbringes for administrative myndigheder og private klage- og ankenævn mv., dvs. en frist på 1 år.

Fristen på 1 år bør efter udvalgets opfattelse regnes fra tidspunktet for forligsforhandlingernes afslutning.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VIII, afsnit 6.3.2.6.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 21, stk. 5, og bemærkningerne hertil.

3.3.2.7. *Procesunderretning, når der er flere solidariske skyldnere, eller når fordringen afhænger af et retsforhold, hvorom sag er rejst af eller mod fordringshaveren*

Udvalget foreslår en regel om, at hvis kreditor inden forældelsesfristernes udløb har indledt retsfølgning mod en af flere solidariske skyldnere og givet procesunderretning til de øvrige skyldnere, udskydes udløbet af forældelsesfristen for kravet mod disse medskyldnere i en vis periode efter, at sagen er afsluttet ved forlig, dom mv.

Baggrunden for forslaget er, at det efter udvalgets opfattelse vil være urimeligt og uhensigtsmæssigt, hvis fordringshaveren alene for at undgå forældelse af kravet mod de øvrige skyldnere er nødt til at anlægge